

Daf 52: ACQUISITION BY PULLING

דף נ"ב: קנין משיכה

How does one acquire *ba'alei chayim* (animals)? One method is *Kinyan Meshicha* (formal acquisition by means of pulling) – i.e., the buyer pulls the animal toward them. It is not necessary to physically pull the animal by the ear. Rather, it is sufficient for the buyer to call the animal and for the animal to come toward the buyer.

There was a case where a buyer sounded a prolonged whistle and the entire herd began to follow him. Several minutes later, the buyer returned to the seller's farm and said: "The *halakhah* stipulates that before a buyer performs *Kinyan Meshicha*, the seller needs to say to him – 'Lech, k'neh!' (Go, acquire!) and you did not say that to me!" The seller replied: "The Talmud says that if I handed over the leader of the herd to you, then it is as if I had said to you: 'Lech, k'neh!' And, since I handed over the leader of the herd to you before you did the *Kinyan Meshicha*, [there is no problem.]"

כיצד קונים בעלי חיים? אחת הדרכים היא קנין משיכה. הקונה מושך את בעל החיים. לא צריך למשוך אותו באוזן, אלא מספיק שהקונה קורא לבעל החיים והוא בא אליו.

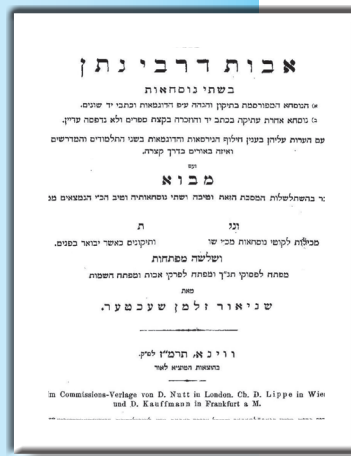
היה מקרה שבו הקונה השמיע שריקה ממושכת וכל העדר הלך אחריו. כעבור דקות אחדות שב הקונה לחנותו של המוכר ואמר לו: "ההלכה קובעת שלפני שהקונה עושה קנין משיכה המוכר צריך לומר לו: 'לך קנה!' ואתה לא אמרת לי". אמר לו המוכר: "התלמוד אומר שאם מסרתי לך את מלך העדר, זה כמו שאמרתי לך: 'לך קנה', ואני מסרתי לך את מלך העדר לפני שעשית קנין משיכה."

Daf 53: RABBI NATAN

דף נ"ג: רבי נתן

Rabbi Natan was the son of the *Reish Galuta* (Exilarch, head of the diaspora community) in Babylonia. Rabbi Natan moved to *Eretz Yisrael*, where he served as *Av Beit Din* (President of the court, presiding judge) in the yeshiva of Rabban Shimon Gamliel (father of Rabbi Yehudah HaNasi). Rabbi Natan was privileged to have Eliyhau HaNavi reveal himself to him. Rabbi Natan authored some of the *mishnayot* selected by Rabbi Yehudah HaNasi to be included in the *Mishnah*. Rabbi Natan also composed a collection of teachings titled "*Avot D'Rabbi Natan*" (a companion to *Pirkei Avot*). **Rabbi Yehudah HaNasi, editor of the *Mishnah*, was the student of Rabbi Natan.**

רבי נתן היה בנו של אחד מראשי הגולה שבבבל, הוא שימש כאב בית דין בישיבתו של רבן שמעון בן גמליאל שהיה אביו של רבי, ולאחר מכן עלה לארץ ישראל וגם בה הוא שימש כאב בית דין. רבי נתן זכה לגילוי אליהו הנביא, חלק מן המשניות שנערכו על ידי רבי יהודה הנשיא, נכתבו על ידי רבי נתן, והוא גם חיבר חיבור בשם "אבות דרבי נתן". עורך המשנה, רבי יהודה הנשיא, היה תלמידו של רבי נתן.

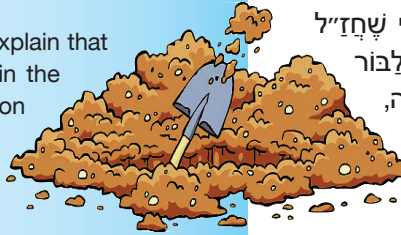

Daf 54: WHEN A PERSON OPENS UP A DITCH

In *Parashat Mishpatim* it states: “When a person opens up a ditch, or digs a pit and does not cover it and an ox or a donkey falls in, the one responsible for digging the ditch/pit must pay” (*Sefer Shemot* 21:33-34). From this *pasuk* (verse), we learn the *halacha* that an individual who digs a *bor* (ditch/pit) in the *reshut harabim* (public domain) is *chayav* (obligated) to pay the cost of any *nezakim* (damages) caused as a result of that *bor*.

Once, an expensive parrot, with bold, beautiful wings was meandering down the street with its head held high. Suddenly, the bird fell into an open pit. The owner of the parrot quickly jumped into the *bor*. However, to his profound sorrow, he discovered his parrot had died from the fall. The owner of the parrot turned to the person responsible for the *bor* with a request that he make restitution for the cost of the fatally-injured bird. But the owner of the *bor* said: “It is written in a *pasuk* that ‘one who digs a pit must make restitution only when a *shor* (ox) or a *chamor* (donkey) fell into it’. Since your animal is neither a *shor* nor a *chamor*, I am *patur* (exempt).”

The owner of the parrot replied: “You are mistaken. *Chazal* explain that the intention of the Torah was not to impose liability only in the case of an ox or donkey. Rather, the verse provides common examples to indicate that **someone who digs a *bor* is obligated to pay for damages if any animal – even a parrot – falls into that *bor*.**”

דף ג'ד: וכי יפתח איש בור

בפרשת משפטים נאמר: “וכי יפתח איש בור או כי יכרה איש בר ולא יכסנו ונפל שמה שור או חמור. בעל הבור ישלם...” מכאן נלמדה ההלכה שאדם החופר בור ברשות הרבים חייב לשלם על הנזקים שנגרמו בבור.

היה מקרה ובו נפל תוכי יקר-ערך לבור שחפר אדם אחד ומת. פנה בעל התוכי אל בעל הבור בדרישה שישלם לו את דמי התוכי, אף בעל הבור אמר לו: “כתוב בפסוק שהחופר בור חייב אם נפל שמה שור או חמור”. מכיון שהתוכי שלך אינו שור ואינו חמור - אני פטור.”

השיב לו בעל התוכי: “טעות היא בידך, מפני שחז"ל מסבירים בתלמוד שאין פונת התורה שנפל לבור דוקא שור וחמור, אלא היא הביאה דוגמה מצויה, אולם חופר הבור יהיה חייב בתשלום גם אם נפל שם בעל חיים שאינו שור או חמור, כמו תוכי למשל.”

Daf 55: WHICH TYPE OF DOOR WILL SAFEGUARD THE SHEEP? דף נ"ה: איזו דלת תשמור על הצאן?

The first *Mishnah* of this *perek*, [titled: “*HaKones,*” One who brought sheep into the pen] teaches that an individual who owns sheep is obligated to properly lock the door to their pen, to prevent the sheep from getting out and causing *nezek* (damage) to others. However, if the sheep owner did properly lock the door to the pen, yet due to some unforeseen circumstance the door opened and the sheep were able to go out and cause *nezek* — the owner of the sheep is *patur* (exempt) from liability for payment of restitution.

How secure must the locked door be [for the owner to escape financial liability]? The Talmud teaches us that it is sufficient for the owner of a pen to maintain a door that can withstand the normal gusts of wind that are customary for the region in which the pen was built. If the owner installed a proper door, as described above, he would be *patur* from liability for damages even if a storm were to rip out the door and allow the sheep to roam free and cause damage. The owner is *patur* from paying because he had fulfilled his obligation.

המשנה הראשונה בפרק מלמדת, שאדם שיש לו צאן - חייב לנעול בפניו את הדיר כראוי, כדי שלא יצא החוצה ויזיק לאחרים. אולם אם הוא נעל את הדלת של הדיר כראוי, ומפני תקלה הדלת נפתחה והצאן יצא והזיק - בעל הדיר פטור.

כמה חזק צריך לסגור את הדלת? התלמוד מלמדנו כי די בכך שהדלת יכולה לעמוד בפני רוחות הרגילות לנשוב באותו אזור. אם הוא התקין דלת כזו, הרי הוא פטור אפילו אם תפרוץ סופה ותעקור את הדלת והצאן יצא ויזיק, זאת מפני שהוא מילא את חובתו.

Daf 56: A BAG OF FERTILIZER FORGOTTEN IN THE YARD

דף ג'ו': שק הדשן שנשכח בהצר

Reuven drove his large tractor [harnessed to a wagon] loaded with sacks of various types of fertilizer that were dangerous to ingest. Reuven continued his drive and eventually stopped next to Gad's house to show him the new fertilizer he had purchased. Reuven took out one bag of fertilizer, put it down in Gad's yard and proceeded to knock on Gad's door. However, Gad was not at home.

ראובן נסע עם טרקטורו הגדול, ועליו חבילות של דשנים שונים המסוכנים למאכל. נסע ראובן ועצר ליד ביתו של גד, כדי להראות לו את הדשן החדש שקנה. הוריד שק של דשן, שם אותו בהצר של גד ונקש על דלתו, אך גד לא היה בביתו.

Reuven got back on his tractor, and left Gad's house, **forgetting about the sack of fertilizer he had left in Gad's yard.** It did not take long, before Gad's faithful dog began to sniff around the sack, ate some of the fertilizer and died— because of Reuven's fertilizer. Reuven approached Gad, apologized and asked for his forgiveness. Reuven said: "Let's go speak to the Rabbi together, so that he can determine how much money I am required to pay you."

ראובן נסע מן המקום ושכח את שק הדשן בהצר של גד. לא חלפו דקות רבות, וכלבו הנאמן של גד רחרח את שקית הדשן, אכל ממנה ומת. כששמע ראובן את הסיפור הוא הבין שהכלב מת בגלל שק הדשן שלו. הוא פנה אל גד, התנצל ואמר לו: גלף אל הרב כדי שיפסוק כמה כסף אני צריך לשלם לה.

To their great surprise, the Rabbi told them **Reuven was exempt from paying Gad any money. Since animals do not customarily eat items that are not their designated food,** Reuven was not considered as someone who left a harmful object in his friend's courtyard.

להפתעתם הרבה אמר להם הרב: הינך פטור מכל תשלום, מפני שבדרך כלל בהמה אינה אוכלת דברים שאינם מאכלים שלה, ולכן אינך נקרא כמי שהניח דבר המזיק בהצר חברו.

Daf 57: HOW DOES ONE RETURN A LOST OBJECT?

דף ג'ז': איך מחזירים אבדה?

An individual who finds an *aveidah* (lost object) with *simanim* (distinguishable markings) on it is required to take that item and announce having possession of it, so that the owners are able to come and claim their property. **Until such time as the aveidah is reclaimed, the finder is responsible to properly safeguard the found object.**

המוצא אבדה עם סימנים צריך לקחת אותה ולהכריז עליה כדי שבבעליה יקחו אותה. בזמן שהאבדה נמצאת אצל המוצא עליו לטפל בה, למשל: אם אדם מצא בהמה עליו להאכיל אותה ולהשקות אותה ולשמור עליה כראוי.

Once, Yonatan was walking along and found a sheep that belonged to Ya'akov. He deposited the sheep there and left without alerting Ya'akov. A few minutes later, the sheep escaped again. **In a case like this, Yonatan is *chayav* (obligated) to pay Ya'akov for the value of the sheep, since he did not return the sheep to a secure location. However, if Ya'akov had seen Yonatan return the sheep, then Yonatan would be *patur* (exempt) from liability for any payment.**

הונתן מצא כבש ששייך ליעקב. פנה והונתן לחצרו של יעקב, הכניס אליה את הכבש והלה מבלי שיעקב שם לב. כעבור דקות אחדות הכבש שוב ברח. במקרה כזה והונתן חייב לשלם את דמי הכבש ליעקב, מפני שהוא לא החזיר את הכבש למקום שמור. לעומת זאת, אם יעקב היה שם לב שהוא החזיר את הכבש - הוא היה פטור.

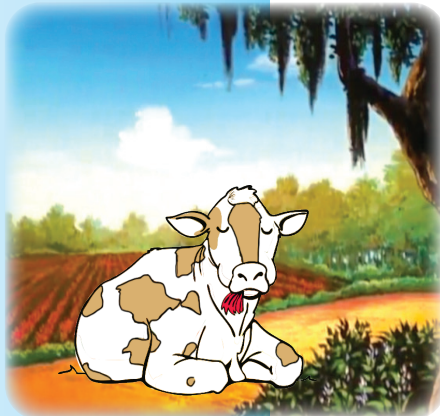

Daf 58: THE COW THAT CAUSED DAMAGE

דף נ"ח: הפרה שנגרמה לנזק

Every morning, Avigdor would take his cows out to pasture. There was one section that was steep and twisted. When they reached the bend in the road, **one day, the leg of one of Avigdor's cows slipped on a puddle of water and she dropped down onto the pepper field of Avigdor's good friend, Ronnie.** When the cow opened her eyes and saw all of the savory peppers, she quickly stood up and began to eat them heartily. By the time Avigdor was able to rescue her, his cow had already eaten dozens of peppers.

Is Avigdor obligated to pay Ronnie for the peppers his cow consumed and if so, how much? Answer: If the cow had gotten down to the pepper field via a normal route, then Avigdor would be obligated to pay the full price for the peppers, because in that case, it would be his fault the animal caused damage as it had not been properly supervised. However, in our case, since Avigdor took proper care of the cow and walked his normal route, he is not liable for the damage **and is only responsible to pay the price of the food he was spared feeding the cow as a result of her satisfying her hunger by eating the peppers.**

מדי בוקר היה אביגדור מוציא את פרותיו למרעה. במקום אחד היה פיתול דרך תלול. **יום אחד החליקה רגלה של אחת הפרות במים, והיא צנחה למטה על שדה פלפלים שגידל במסירות רוני.** כאשר הפרה ראתה את הפלפלים היא התחילה לאכול מהם.

האם אביגדור חייב לשלם לרוני על הפלפלים, וכמה הוא חייב? התשובה לכה היא כזו: אם הפרה הייתה יורדת לשדה בדרך רגילה, אביגדור היה חייב לשלם את מלוא המחיר של הפלפלים, כי באשמתו הבהמה הזיקה, משום שהוא לא שמר עליה כראוי. אולם במקרה זה אביגדור לא היה אשם, ועליו לשלם רק את מחיר האוכל שחסך. כלומר: את מחיר המספוא שצעת הוא לא צריך לתת לפרה השבעה.

D'VAR TORAH: PARASHAT VAYECHI

דבר תורה: פרשת ויחי

Why did Ephraim and Manasseh merit the blessing "hamalach ha'goel oti" (the angel who redeemed me), which became a sign and representation of "Birkat HaBanim" (Blessing of the Children)? After all, there are so many blessings that appear in the Torah, so what sets this blessing apart from the others? The answer to this question stems from understanding the environment in which Ephraim and Manasseh were raised and educated. These brothers grew up in a foreign environment, in a culture completely different from the holy and natural upbringing that should have been theirs. In such a situation, the danger that they would be influenced and follow different paths was very close and apparent. Nevertheless, they managed to remain faithful to their way and to their father's house. Therefore, their blessing became the "Blessing of the Children," in which we bless our children that, even in the face of the greatest and most challenging obstacles, they will stand steadfast and preserve the traditions of their parents in every place and circumstance.

מדוע זכו דוקא אפרים ומנשה שברכתם: "המלאך הגואל אותי" הפכה להיות אות וסמל ל"ברכת הבנים"? הרי ישנן ברכות פה רבות המופיעות בתורה, ומה מיוחד בברכה זו מן האחרות? התשובה לכה נובעת מההבנה מהי סביבת הגדול בה גדלו והתחנכו מנשה ואפרים. הם גדלו בסביבה זרה, בתרבות שונה לחלוטין מבית הגדול הקדוש והטבעי שנקון להם. במצב שכזה הסכנה שהם יתפתו וילכו בדרך אחרות - קרובה ומצויה, ובכל זאת הם הצליחו להשאיר נאמנים לדרךם ולבית אביהם. לכן ברכתם הפכה ל"ברכת הבנים" בה אנו מברכים את ילדינו - שגם מול האתגרים הגדולים והקשים ביותר - יעמדו איתן וישמרו על מסרת הוריהם, בכל מקום ובכל מצב.